

Podplukovník ve výslužbě Arnošt Polák – veterán druhé světové války, příslušník 311. bombardovací perutě RAF, jednatel Svazu letců svobodného Československa ve Velké Británii

PERSONÁLIE

* 23. září 1923

Narodil se 23. září 1923 v Praze na Vinohradech ve středostavovské židovské rodině a jak dnes sám říká: „*V mých očích vynikající svou láskou k hudbě a literatuře. Žili jsme skromným, ale spokojeným životem až do roku 1939 kdy dorazila nacistická pohroma.*“

V té době musel ukončit studia reálného gymnázia v Ječné ulici v Praze a se svým starším bratrem Felixem požádali o povolení odjezdu do ciziny. Spolu pak odjeli v posledním transportu židovských dětí z Československa do Anglie v akci, kterou organizoval Sir Nicholas Winton, díky které se podařilo zachránit několik set židovských dětí před jistou smrtí. Bohužel, jeho rodiče byli v roce 1942 fašisty zavražděni.

Do Anglie přijeli v srpnu 1939 těsně před vypuknutím druhé světové války. Jeho osmnáctiletý bratr se přihlásil do československé zahraniční armády a byl odeslán do Francie. Arnošt Polák pracoval dva roky na farmě, a když dovršil osmnáct let vstoupil do řad RAF. Zde byl zařazen do kurzu radiooperátorů a palubních střelců bombardérů. Již v první polovině roku 1943 začal působit v rámci naší 311. bombardovací perutě při jejích operačních letech.

„Během mého bojového létání se události, se kterými jsme se setkávali, jako například střetnutí s nepřátelskou stíhačkou, útok na německé ponorky nebo obchodní lodě, zdály poněkud více napínavé než normální rutina – letět hodiny a hodiny nad Atlantikem nebo Baltem, často v mizerném počasí, jako unavující a nudné.“

Až o mnoho let později, s odstupem času, až ve stáří si člověk uvědomil, že nasazoval život. V roce 1944 po ukončení operačního turnusu (celkem šlo o 63 letů) byl přeložen k dopravní peruti.

V srpnu 1945 se vrátil do vlasti. Byl zařazen k letecké dopravní skupině, předchůdci dopravního pluku, v Praze-Ruzyni. Létal na starých junkersech Ju-52 a sieblech C-3-10 po celé Evropě. Po několika cestách po válkou zničeném kontinentu, kde vládl nedostatek potravin a paliva, navíc pod vlivem nechuti létat v zastaralých mašinách, začal uvažovat o zanechání své aktivní služby.

V roce 1946 ukončil službu v armádě a odjel do Velké Británie za svým jediným příbuzným, bratrem Felixem, který zde studoval na univerzitě v Londýně. Po příjezdu do Londýna se snažil najít zaměstnání, ale bez úspěchu. Důvodem byl nedostatek jeho civilních kvalifikací. Proto se rozhodl spoléhat pouze sám na sebe a založil si vlastní obchod. Poválečné poměry byly

obchodnímu duchu nakloněny, a tak se mu to po nějakém čase houževnaté práce i trochu štěstí skutečně povedlo. V roce 1949 se oženil, jeho manželka Bettina pochází z Vrchlabí, odkud se celá její rodina v roce 1938, před blížícím se obsazením Československa nacistickým Německem, odstěhovala do Anglie. Až do svatby pracovala ve filmovém průmyslu. Mají dva syny a dceru.

Dnes již ve firmě, která se zabývá stavebními stroji nepracuje, v roce 2000 předal podnikání svému synovi Johnovi. Arnošt Polák tak má dostatek času věnovat se své velké zálibě golfu a hudbě, se svou paní si zajdou do divadla, a samozřejmě působení ve Svazu letců svobodného Československa.

Jako mnoho dalších bývalých československých zahraničních vojáků žijících v cizině, také Arnošt Polák svou rodnou vlast neviděl dlouhé desítky let:

„Za celou dobu totality jsem se nevrátil, až v roce 1968 za vlády pana Dubčeka. Vzal jsem svoji manželku, která Prahu neznala, abych jí ukázal krásu tohoto města a něco z mého života za mlada. Pak zase dlouho nic, až v roce 1990 jsme zavítali do Československa s ostatními veterány jako hosté Ministerstva obrany ČR. To nám dalo možnost setkat se spolu se starými kamarády a vyslechnout hrůzy jejich života po roce 1948 jako bývalých vojáků ze Západu. Tyto zájezdy se opakují každoročně. Na svou vlast jsem hrdý. Jsem hrdý na tisíce mladých lidí, kteří v roce 1939 – 1940 raději opustili svou vlast, aby šli bojovat proti fašismu, než zůstat pod jejich jařmem. Svou rodnou zemi mám skutečně rád. S těžkým srdcem jsem v roce 1946 opouštěl milovanou Prahu. Jako mnoho dalších bývalých československých zahraničních vojáků žijících v cizině, také já jsem svou rodnou vlast neviděl dlouhé desítky let. A co bych chtěl vzkázat mladé generaci? Zůstaňte věrni naší odbojářské tradici a za žádných okolností nedovoľte opakování událostí jak tomu bylo za nacismu a za komunistické totality. Chraňte svým životem demokracii a svobodu.“

Plk. v zál. Petr Majer

Foto: soukromý archiv pplk. A. Poláka

